La perdiu blanca del Ripollès, en perill pels canvis de temps

El gall fer resisteixi la seva presència és estable als boscos del Freser i la part alta del Ter

RIBES DE FRESER | DDG

La perdiu blanca és una au que viu a més de 2.000 d'altura als prat alpins del Ripollès per damunt dels boscos de pins negres i avets. Sobretot al massís del Puigmal. Fonts del Consorci d'Espais d'Interès Natural del Ripollès (CEINR) han confirmat que l'animal cada vegada està més afectat pel canvi climàtic. El canvi climàtic es caracteritza per una discontinuïtat en les baixes temperatures. És a dir, quan fa fred, calor, plou o neva ho fa amb molta força, però no té una continuïtat.
El fred és necessari per a l'existència de la perdiu blanca. Segons fonts del Consorci és una au molt corrent a la tundra del nord d'Europa, però que a la peninsula Ibèrica està en perill d'extinció i molt poc corrent.
De fet la seva presència és un testimoni de les glaciacions que és van produir fa uns 20.000 anys. En aquella època, l'au es va escampar per tot Europa. El posterior escalfament, la va deixar arraconar als Pirineus. En conseqüència ara la població del Ripollès és una de les més meridionals d'Europa. A més de ser al Ripollès n'hi ha a la Vall d'Aran, l'Alta Ribagorça, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell i la Cerdanya.
Les observacions de pastors i guardes han permès saber, que cap a mitjan del segle XX, era una au molt més abundant del que és ara. El Consorci d'Espais Naturals del Ripollès fa uns quatre anys va fer un cens que va estimaruna població reproductora de 33 a 40 adults i de 7 a 11 polls. Segons han informat, els darrers indicis fan pensar més en una reducció que en un increment de les perdius, les quals, a més, són complicades de detectar.

El gall fer
El Consorci d'Espais Naturals del Ripollès s'ha mostrat més optimista respecte al gall fer. Es tracta d'una au principalment boscana i terrestre, la qual prefereix desplaçar-se caminant, tot i que quan vola ho fa d'una manera dirigida i potent. Pesa entre 3 i 3,5 quilograms. El CEINR ha confirmat que la seva presència és estable. Les aus estan repartides en 13 sectors entre les valls del Ter i del Freser. Per sectors oscil·len entre 1 i 3 mascles i 1 i 2 femelles per zona. Fa uns 30 anys es comptabilitzaven uns 1.200 galls a tot el Pirineu català. Ara, n'hi ha menys de la meitat. El Pirineu català concentrà el 85% dels exemplars de gall fer de la península Ibèrica.
En el cas del Ripollès s'hi estimen entre uns 50 i 60 exemplars, els quals necessiten d'un bon estat de les espècies vegetals, clau en l'alimentació dels galls.
El problema està en la proliferació dels depredadors del gall fer. Es tracta de les guilles i la marta. Es tracta d'animals que es mengen els ous i si poden les aus senceres. En canvi, segons fons del CEINR, el porc senglar no és un enemic del gall fer, perquè no acostuma a pujar fins als boscos de pins negres i avets, on viu. El gall fer viu a uns 1.800 metres d'alçada (a ?menys altura que la perdiu blanca). A aquestes altures viu a tot el Pirineu. La seva presència es redueix a mesura que la carena s'apropa a la costa.
Segons fonts del CEINR, també és un animal molt difícil de veure. En ocasions la Generalitat ha demanat la col·laboració dels usuaris dels boscos i dels prats alpins del Ripollès, perquè quan vegin una au rara, sigui una perdiu blanca o un gall fer ho facin saber. La idea és que els albiraments serveixin per contribuir a la creació d'un cens que ajudi a salvar aquestes espècies.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/09/04/perdiu-blanca-del-ripolles-perill/686021.html?utm_source=rss